

[Socialministeren.]

Derefter indeholder § 5 de tidligere kendte Regler om Kontrol, dels fra Socialministerens Side, dels fra Kommunernes Side, samt Bestemmelser om Udbetalingen af Hjælpen og om Klager.

Endelig indeholdes i § 7 en Bestemmelse, der gaar ud paa, at for saa vidt der til en Person, der har opbrugt den tidligere Krisehjælp efter Loven af 19. Oktober 1931, som Følge heraf eller paa Grund af nævnte Lovs Ophør inden denne Lovs Ikrafttræden har maattet ydes Hjælp af Kommunen med Fattighjælps Virkninger, medfører denne ydede Hjælp ikke disse Virkninger, medmindre Kommunalbestyrelsen paa Grund af særlige Forhold positivt bestemmer anderledes.

Hvad Udgifterne angaar, er de ikke lette at beregne. Thi de afhænger jo baade af Arbejdsforholdene i de kommende Aar og af de af Kommunerne selv fastsatte Satsers Størrelse. Derfor vil de kun kunne anslaaes skønsmæssigt. Hvis vi forudsætter, at Kommunerne vil yde de samme Beløb, der var fastsat i Lovforslaget om forlænget Krisehjælp, altsaa henholdsvis 3 og 2 Kr. pr. Dag, vil Kommunernes Udgifter til de forsikrede indtil Oktober udgøre ca. 6½ Mill. Kr. I Perioden 1. Oktober 1932 til 1. Maj 1933, altsaa for Vinterhalvaaret, vil de forsikrede for største Delen faa Hjælp i Henhold til den Lov, jeg om et Øjeblik skal tillade mig at fremsætte Forslag om, men da denne Lov kun yder Hjælp i 70 Dage, maa man regne med, at der vil være en Mængde forsikrede, der ogsaa i Løbet af Vinteren, hvis Forholdene bliver lige saa daarlige, som de hidtil har været, vil have opbrugt enhver vedtægtsmæssig Understøttelse. Man regner med, at det vil dreje sig om en 20 000 i Maanederne Januar—April 1933, og for deres Vedkommende vil Udgifterne i Henhold til det Lovforslag, jeg omtaler nu, antagelig blive 5—6 Mill. Kr. Kommunernes samlede Udgifter efter dette Lovforslag til Arbejdsløshedskassemedlemmer skulde altsaa i indeværende Finansaar komme til at andrage 12 Mill. Kr.

Hvad de ikke-forsikrede angaar, beregner man, som det vil ses af Bemærkningerne, at Udgifterne vil beløbe sig til 5½ Mill. Kr. Det vil sige, at Kommunernes samlede Udgifter vil komme op paa ca. 17½ Mill. Kr. Det er selvfølgelig ikke paa nogen Maade eller blot for største Delen en Merudgift. Det betyder ikke nogen Forøgelse af den samlede Forsørgelsesbyrde, idet der her er Tale om Trangs-

tilfælde og om saa smaa Beløb til den enkelte, at disse i Forvejen vilde være blevet afholdt af Forsørgelsesvæsenet eller Hjelpekasserne, i hvert Fald hvis Kommunerne vil overholde den gældende Lov. Derfor kan man sige, at det først og fremmest er Formaålet med denne Lov ad denne Vej at bringe Kommunerne den Lettelse i deres Udgifter, som det formentlig under de forhaandenværende Forhold er nødvendigt at give dem.

Som jeg nævnte, kan Udgifterne kun angives skønsmæssigt. Under Hensyn hertil samt til den Usikkerhed, som for Tiden maa præge enhver samfundsøkonomisk Beregning, der rækker et Stykke ud i Fremtiden, gør Statens finansielle Situation det paakrævet, at man paa Forhaand ved, hvor stor en Udgift Staten vil faa paa denne Konto. Derfor er der sat den Grænse for Statens Udgifter til Refusion, der i § 1 er fastsat til ⅔ af Kommunernes Udgifter, at den ikke kan overskride 12 Mill. Kr., saaledes at Kommunernes Refusionskrav altsaa maa nedsættes forholdsmæssigt, hvis den samlede Udgift skulde blive mere end de 17½ Mill. Kr., som jeg nævnte før.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om forlænget vedtægtsmæssig Hjælp til arbejdsløse Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløshedskasser*. Dette Lovforslag har til Formaal gennem særlige Tilskud fra Stat og Kommuner at sætte de Arbejdsløshedskasser, der opretter Krisefonds — idet man jo regner med, at Resultatet af de for Tiden foregaaende Drøftelser om Arbejdsløshedslovgivningen vil blive, at der oprettes Krisekasser —, i Stand til at yde deres Medlemmer en forlænget vedtægtsmæssig Hjælp i Tiden fra 1. Oktober 1932 til 1. Maj 1933, saaledes at der gives Kasserne en rimelig Frist til at styrke deres Krisefonds, og det derved kan undgaas, at der tæres paa dem, inden de har faaet opsamlet tilstrækkelige Midler.

Forholdet skulde herefter blive det, at arbejdsløse Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, der er uden Adgang til vedtægtsmæssig Understøttelse, i Tiden indtil 1. Oktober 1932, hvis de er i Trang, vil kunne faa Hjælp uden Fattighjælps Virkninger i Henhold til det Lovforslag, jeg nylig har gennemgaaet, medens de, for saa vidt Arbejdsløshedskassen benytter sig af Adgangen til at forlænge den vedtægtsmæssige Hjælp i Henhold til nærværende Lovforslag, fra 1. Oktober og indtil 1. Maj vil have Adgang til denne Hjælp, dog kun i 70 Dage. Lovforslaget gaar nemlig ud paa at bemyndige en Arbejdsløsheds-